

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 10. ledna 2019 v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Brázdilové a soudců JUDr. Petra Beneše a Mgr. Petra Hovorky **odvolání** obžalovaného **J. C.**, narozeného xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. října 2018, sp.zn. 6T 162/2017, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje pouze ve výroku o uložení trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu.

Podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

J. C.,

narozený xxx v xxx, jednatel obchodních korporací, trvale bytem xxx,

při nezměněném výroku o vině zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, výroku o uložení peněžitě trestu a trestu zákazu činnosti a nezměněném výroku o náhradě škody z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25.října 2018 sp.zn. 6T 162/2017

s e o d s u z u j e

podle § 216 odst. 3 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody** v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na **zkušební dobu** v trvání **3 (tří) let**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. C. uznán vinným zločinem legalizace výnosu z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že v blíže nezjištěném období od 9. února 2011 nejméně do 5. května 2011, ve své kanceláři na adrese xxx, a dalších místech na území hl. m. Prahy, v úmyslu ztížit nebo znemožnit zjištění původu pozemku, parcelní č. xxx o celkové výměře 23.015 m², v katastrálním území Xxx, obec hl. m. Praha, jehož hodnotu znalec vyčíslil na částku 2.280.100,- Kč, předložil V. u U., nar. xxx zfalšovanou darovací smlouvu a ačkoliv věděl, že V. U. ve skutečnosti neuzavřel jako obdarovaný darovací smlouvu ze dne 9. prosince 2010 s H. V., nar. xxx, jako dárkyní, na jejímž základě se neoprávněně stal formálním vlastníkem předmětného pozemku, že podpis V. U. na darovací smlouvě byl zfalšován a pozemek byl na V. U. převeden v souvislosti se spácháním trestného činu, a dále v úmyslu převést tento pozemek na jinou, jemu spřízněnou osobu, a tím vytvořit zdání legálního držení pozemku umožňujícího jeho další následný prodej, přiměl V. U., aby pozemek prodal za kupní cenu ve výši 1,14 milionu Kč společnosti SXXXXP, s. r. o., IČ xxx, ovládané R. S., nar. xxx, k čemuž došlo na základě kupní smlouvy ze dne 24. února 2011, přičemž společnost EXXXY, s. r. o., IČ xxx, kterou obžalovaný zcela ovládal, poskytla společnosti SXXXXP, s. r. o., IČ xxx na nákup pozemků úvěr a tento závazek si obžalovaný nechal zajistit prostřednictvím zástavní smlouvy ze dne 24. února 2011 podepsané V. U. i R. S., čímž obžalovaný ve svůj prospěch zatížil předmětný pozemek zástavním právem na zajištění pohledávky ve výši 1,14 milionu Kč, následně obžalovaný přiměl R. S., aby společnost SXXXXP, s. r. o. nechala prodat předmětný pozemek v dobrovolné dražbě, jejíž realizaci dohodl obžalovaný s M. H., nar. xxx, prostřednictvím společnosti BUSSMARK, s. r. o., IČ 267 11 583, oprávněně provádět veřejné dražby, a současně obžalovaný přiměl svého známého P. P., nar. xxx, aby od něj odkoupil akcie společnosti TXXXE a. s., kterou obžalovaný ovládal, a jejím prostřednictvím aby P. P. v dobrovolné dražbě uspořádané dne 27. dubna 2011 dražebníkem BUSSMARK, s. r. o., na adrese Štúrova 1701/55, Praha 4, vydražil předmětný pozemek za částku ve výši 2,28 mil. Kč, přičemž společnost obžalovaného EXXXY, s. r. o. poskytla P. P. respektive společnosti TXXXE a. s. půjčku na zaplacení vydraženého pozemku v přesně nezjištěné výši a na základě návrhu dražebníka na provedení záznamu do Katastru nemovitostí ČR podaného dne 5. května 2011 bylo zapsáno vlastnické právo k předmětnému pozemku společnosti TXXXE a. s., aniž by došlo k výmazu zástavního práva ve prospěch společnosti EXXXY s. r. o.
2. Za tento zločin byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, peněžitý trest v celkové výměře 500.000,- Kč, rozložený do 500 denních sazeb po 1.000,- Kč, s náhradním trestem odnětí svobody pro případ nezaplacení peněžitého trestu v trvání 10 měsíců a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu funkce statutárního orgánu všech typů obchodních společností na dobu 3 let. Poškozená H. V. byla podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení prostřednictvím svého obhájce do protokolu o hlavním líčení ze dne 25. 10. 2018 odvolání obžalovaný, které bylo následně v jeho odůvodnění upřesněno ve svém zaměření do všech jeho výroků, tedy jak do výroku o vině, tak do výroků o uložených trestech. Odvolatel považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a jeho odůvodnění za rozporné s požadavky formulovanými v § 125 tr. řádu, ale místy i za nesrozumitelné. Poukazuje na to, že odsuzující rozsudek stojí fakticky na rozporuplné výpovědi svědka V. U., jehož považuje za nevěrohodného, poukazuje na jeho opis rejstříku trestů a tedy skutečnost, že se jedná o recidivistu,

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

jemuž obvodní soud stranil oproti obžalovanému jako bezúhonnému občanu. Odvolatel přitom znovu rekapituluje sled událostí, který již v předchozím průběhu řízení opakovaně podával a znovu se zabývá jednotlivými částmi výpovědi svědka U., v níž spatřuje rozpory s ostatními provedenými důkazy, mající vliv na věrohodnost důkazu tohoto. Celý obchodní případ s pozemky v katastrálním území Xxx považuje za zcela obvyklý, v němž postupoval standardně, s pochopitelnou vidinou zisku v podobě provize, příp. výnosu z poskytnutých půjček, a to od společností SXXXXP, s.r.o. a TXXXE, a.s. Znovu zdůrazňuje, že prvotní impuls v souvislosti s uvedenými pozemky vzešel od V. U., který měl zájem o získání půjčky ve výši 6.000.000,- Kč, za niž hodlal ručit právě uvedenými pozemky.

4. K následným krokům uvedl, že společnosti SXXXXP, s.r.o., resp. R. S. poskytl finanční půjčku za v té době běžnou úrokovou sazbu s ohledem na velmi rychlé jednání. Trvá na tom, že ve chvíli, kdy R. S. nebyl schopen splnit svůj závazek, sám si našel dražební firmu, aby si tak zajistil rychlý a maximální výnos z prodeje uvedených pozemků. Přitom z pohledu původního záměru na výhodnou investici by okamžitý prodej pozemků ze strany R. S. naprosto postrádal svůj smysl z důvodu povinnosti odvést daň z příjmu právnických osob.
5. V provedených důkazech potom nemá oporu tvrzení soudu, že právě obžalovaný zorganizoval spřízněnou dražbu, naopak toto tvrzení je v přímém rozporu s výpovědí R. S.. Nepovažuje v této souvislosti za zcela směrodatný výslech svědkyně V. J. u hlavního líčení dne 30. 8. 2018, kde uvedla, že pana S. zná jako kamaráda obžalovaného, když naopak ve věci V. U. tato svědkyně vypověděla, že S. zná od vidění, když občas za obžalovaným přišel do kanceláře. Poukazuje přitom na to, že člověk si zpravidla pamatuje události lépe s menším odstupem. Navíc v předmětné věci probíhal její výslech ve vypjaté situaci, kdy odmítala čekat před jednací síní a domáhala se okamžitého provedení výslechu. Je otázkou, jak se svědkyně za této situace soustředila na obsah své svědecké výpovědi.
6. Znovu potom rozebírá úlohu svědka P. v celé této události a jeho výpověď, z níž vyplývá, že iniciativa ke koupi pozemků, který si vybral z několika nabídek, stejně jako převodu akciové společnosti vzešla právě od svědka P., který to vnímal jako investici, přičemž nákup pozemku přes akciovou společnost mu dle jeho verze poradily osoby pohybující se v ekonomické oblasti, nikoli obžalovaný. Pokud potom obžalovaný v rámci celé transakce činil některé úkony, bylo to z toho důvodu, že v předmětné době byl ještě zapsán v obchodním rejstříku jako statutární orgán, a proto na pokyn svědka P. ještě některé úkony uskutečnil.
7. Pokud jde o samotnou dražbu předmětných nemovitostí, ta zcela zjevně, a to i dle výpovědi M. H., proběhla standardně, byla řádně zveřejněna a kdokoli se jí mohl zúčastnit. Přitom i civilní soudní praxe dala svědku H. za pravdu, že dobrovolnou dražbou nelze zbavit původního vlastníka jeho vlastnických práv, pokud je prokázáno, že v minulosti neproběhlo vše zákonnou cestou.
8. Odvolatel se vymezuje proti tvrzení nalézacího soudu, že svědek V. U. finanční hotovost, k níž podepsal pokladní doklady, ve skutečnosti nepřevzal, když není ani jisté, zda podpisy na těchto dokladech jsou jeho, k čemuž poukazuje na dřívější rozhodnutí odvolacího soudu, dle kterého jsou ve spise obsaženy důkazy, které není důvodu zpochybňovat. S tím souvisí i výpovědi svědkyně B. a A., které jsou podloženy e-mailovou korespondencí, a odvolatel se zamýšlí nad tím, proč obvodní soud tyto svědkyně znovu označuje za nevěrohodné. Pokud jejich výpovědi staví do rozporu s dalšími svědeckými výpověďmi, bohužel tyto nespecifikuje. Rovněž se odvolatel vymezuje vůči tvrzení obvodního soudu, že za V. U. zaplatil finančnímu úřadu darovací daň, když ze sdělení finančního úřadu vyplývá, že tato daň nikdy zaplacená nebyla.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

9. Naproti tomu se odvolatel ztotožňuje s úvahami obvodního soudu o podivné roli Mgr. Filipa Sojáka, advokáta, v souvislosti s uzavřenou darovací smlouvou mezi oprávněnou majitelkou předmětných pozemků paní H. V. a V. U., s vyjádřením podivu nad tím, že v této věci nebylo ze strany orgánů činných v trestním řízení patričně konáno.
10. Rozhodně potom nesouhlasí s tím, že by z provedeného dokazování vyplýval jeho úmysl zastřít původ podvodně vylákaného pozemku, když tento původ je jasný, paní V. tento pozemek získala v restituci, a on zprostředkováním prodeje pozemku mezi V. U. a společností SXXXP, s.r.o. rozhodně nic nezastíral, když s falešnou darovací smlouvou neměl prokazatelně nic společného. Obvodní soud přitom přehlíží, že cena, za niž byl pozemek vydražen, odpovídá jeho reálné hodnotě. Již vůbec nerozumí tvrzení, že v okamžiku úspěšné dražby získal značný prospěch, neboť toto tvrzení je v rozporu s realitou, když jeho společnost utrpěla na celé transakci škodu, neboť společnost SXXXP, s.r.o. jí dosud dluh nesplatila a nelze ani očekávat, že by k tomu došlo, a to i vzhledem ke změně její vlastnické struktury.
11. V doplněném odvolání se odvolatel zabýval toliko výrokem o uloženém trestu, a v tomto rozsahu své odvolání akcentoval i u veřejného zasedání konaného dne 10. 1. 2019. Poukázal na určitou sebereflexi obžalovaného, který si uvědomil, že poškozené H. V. i za jeho příspěví byly způsobeny nemalé problémy, které se jí snažil kompenzovat alespoň částečně zasláním částky 300.000,- Kč jako odškodnění za nesnáze, které musela při domáhání se svého vlastnického práva podstoupit. Obžalovaný uvedl, že si uvědomuje, že jeho jednání nebylo v souladu se standardní realitní praxí, že si měl deklarované skutečnosti řádně ověřit a současně připouští, že lze takové jednání podřadit i pod skutkovou podstatu trestného činu při prokázání subjektivní stránky. Je si vědom, že jeho postup „na poslední chvíli“ může být vnímán jako účelový, nicméně poukazuje jednak na množství dalších osob, které ve věci aktivně figurovaly, aniž by bylo postaveno na jisto, kdo byl tou osobou, která bez dalšího naplňuje subjektivní stránku žalovaného jednání, a které osoby naopak byly v této věci využity, popř. se na věci podílely menší měrou. Současně uvádí, že jeho postoj byl ovlivněn předchozí strategií obhajoby, k čemuž obžalovaný osobně u veřejného zasedání doplnil, že v poslední době již cítil, že tento postup není zcela v pořádku. Obžalovaný přitom zásadně brojí proti uloženému nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poukazuje na svoji dosavadní bezúhonnost, uplynulší dobu od celé události a jeho osobní poměry, které by tímto druhem trestu byly nepřiměřeně zasaženy, a to jak ve sféře rodinné, tak ve sféře profesní. Je si přitom vědom následků, které v souvislosti s uvedenou událostí musí nést a je připraven je přijmout, zejména v podobě uloženého peněžitého trestu, nicméně se domnívá, že nepodmíněný trest odnětí svobody by v jeho případě byl opatřením nepřiměřeně přísným. Do jisté míry polemizuje i s uloženým trestem zákazu činnosti, když od popsané události uplynula doba téměř osmi let, po kterou obžalovaný nadále podniká ve stejné oblasti, aniž by se dopustil jakéhokoliv protizákonného jednání a je tedy otázkou, zda uložený trest zákazu činnosti má své opodstatnění, a to jak v důvodnosti jeho uložení, tak v naplnění jeho účelu.
12. Obžalovaný tak setrval ve svém požadavku na zrušení napadeného rozsudku a vydání nového rozhodnutí, jímž by byl podané obžaloby zproštěn, alternativně však akcentoval především svůj zájem na zrušení výroku o uloženém nepodmíněném trestu odnětí svobody a případném uložení mírnějšího, tedy podmíněného trestu, byť by tento byl vyměřen v delší, a to i maximální možné výši, se stanovením maximální zkušební doby.
13. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podaného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to jak z hlediska vad vytykánych podaným odvoláním, tak z hlediska vad vytykánych původnímu rozhodnutí usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9.5.2018, sp.zn. 67To 98/2018, jako soudu odvolacího, a odvolání obžalovaného shledal částečně důvodným.

14. Podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek také, je-li uložený trest v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený.
15. Je třeba konstatovat, že v řízení předcházejícím napadenému rozsudku nebyly zjištěny žádné procesní vady, které by měly vliv na správnost rozhodnutí. Soud I. stupně respektoval veškerá ustanovení trestního řádu, jimiž je zabezpečováno zejména právo obžalovaného na obhajobu, v hlavním líčení v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu provedl všechny důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci a provedené důkazy následně hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, na základě čehož dospěl k logicky správným a odůvodněným skutkovým zjištěním, která mu byla dostatečným podkladem pro závěr o vině obžalovaného. Soud svá skutková zjištění učinil na základě jím provedených a na pokyn Městského soudu v Praze doplněných a zhodnocených důkazů a jeho závěrům nelze ničeho vytknout. Lze dodat, že odvolacímu soudu nepřisluší nahrazovat postup soudu I. stupně podle § 2 odst. 6 tr. řádu a za předpokladu, že úvahy soudu v tomto směru vycházejí z úplného a nezkráceného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky, je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti řízení pouze na soudu I. stupně, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval závěry pro tvorbu skutkových zjištění. Odvolací soud je oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře na základě před ním provedeného dokazování (viz § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu). Takové podmínky však v tomto případě splněny nejsou, hodnocení důkazů nalézacím soudem odpovídá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a jeho skutkové závěry, které na základě provedených a správně hodnocených důkazů učinil, jsou přesvědčivé a logické, nelze jim ničeho vytknout, přičemž odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá požadavkům trestního řádu uvedeným v § 125 odst. 1 tr. řádu. Se závěry nalézacího soudu v otázce skutkových zjištění a s jejich odůvodněním se odvolací soud zcela ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Správná skutková zjištění byla obvodním soudem následně podřazena pod relevantní právní kvalifikaci.
16. Ve věci se jedná o již druhý odsuzující rozsudek, když první byl obvodním soudem vyhlášen dne 29. 1. 2018 pod sp.zn. 6T 162/2017, a obžalovaný jím byl uznán vinným pro zcela shodný trestný čin, za který mu byly uloženy stejné druhy trestu, s výjimkou trestu odnětí svobody i ve stejné výměře. Trest odnětí svobody byl původním rozsudkem stanoven na 30 měsíců nepodmíněně, se zařazením do věznice s ostrahou. Stejně tak pošk. H. V. byla původním rozsudkem odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
17. Citovaný rozsudek byl k odvolání obžalovaného zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2018, sp.zn. 67To 98/2018, a to nikoliv z důvodu nesprávných závěrů nalézacího soudu, ale z důvodu jeho předčasnosti za situace, kdy dle názoru odvolacího soudu ve věci nebyly provedeny zásadní důkazy mající nezpochybnitelný význam pro meritorní rozhodnutí, přičemž se jednalo o důkazy soudu se nabízející a bez problémů dostupné. Odvolací soud požadoval opětovný, tentokrát podrobnější výslech svědka P. P., především potom výslech svědka M. H. a zvážení výslechu dalších svědků, zejména svědkyň V. J. a N. M., které sehrály svoji roli zejména při převodu společnosti TXXXE, a.s. Nadto odvolací soud vytkl v tomto svém původním rozhodnutí obvodnímu soudu ne zcela důsledný postup dle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu při hodnocení provedených důkazů, které neodráželo všechny skutečnosti z nich vyplývající, které měly logickou návaznost a z toho plynoucí nezpochybnitelnou úlohu obžalovaného J. C. v celé transakci, mající zjevně za cíl zmocnit se neoprávněně pozemků ve vlastnictví pošk. H. V. a přes několikrát překotně uskutečněné převody těchto pozemků, zakončené dobrovolnou veřejnou dražbou, považovanou za originární způsob nabytí vlastnictví tento postup de facto zlegalizovat. Přitom k jednotlivým krokům odvolací soud vyjádřil svůj názor již ve svém původním rozhodnutí a v tomto směru lze odkázat na jeho příslušné části, konkrétně na odstavce 25 a 26, 29 a 31.

18. Odvolací soud totiž nemá, stejně jako soud obvodní, žádných pochybností, že to byl právě obžalovaný J. C., kdo stál v pozadí všech popsanych, zdánlivě legálních převodů předmětných pozemků, když to byl evidentně právě on, kdo tyto převody provedl přes své spřátelené subjekty, konkrétně svědky R. a S. a P. P., za přispění svědka M. H., přičemž ve svém důsledku měl tyto pozemky do své dispozice získat právě obžalovaný J. C., a to přes zástavu zřízenou zástavní smlouvou ze dne 24. 2. 2011 ve prospěch společnosti EXXXY, s.r.o., za úvěr poskytnutý společností SXXXP, s.r.o., fakticky reprezentované R. S., když k výmazu tohoto zástavního práva nedošlo ani při dalším převodu uvedených pozemků na společnost TXXXE, a.s., která je měla nabýt ve veřejné dobrovolné dražbě dne 27. 4. 2011. Odvolací soud se již ve svém prvním rozhodnutí ze dne 9. 5. 2018 pozastavil nad skutečností, že společnost SXXXP, s.r.o. prodala v uvedené dražbě pozemky za dvojnásobnou cenu, než činil úvěr poskytnutý společností EXXXY, s.r.o. na jejich nákup, přesto tento úvěr údajně zaplacen nebyl a k výmazu zástavy tak nedošlo. Tato okolnost sama o sobě je závažná, stejně jako skutečnost, že nový nabyvatel, společnost TXXXE, a.s., potažmo svědek P. P. toto zatížení nijak neřešil, a to např. vázaností zaplacení části kupní ceny právě na vyplacení tohoto závazku váznoucího na kupovaných nemovitostech, což je postup naprosto běžný. Uvedené skutečnosti nemohou vést k jinému závěru, než který učinil obvodní soud, že se tedy jednalo o promyšlený, předem naplánovaný postup zdánlivě legálních obchodních transakcí, mající jediný cíl, vyloučení původního vlastníka, tedy pošk. H. V. z jejího vlastnického práva a de facto znemožnění se jej zpět domoci.
19. Pokud se obžalovaný dovolává nesmyslností tohoto závěru, a to i v návaznosti na soudní praxi civilních soudů, které daly poškozené za pravdu a k její žalobě určily, že je vlastníkem předmětných nemovitostí, nutno konstatovat, že v tomto směru se soudní praxe v předchozím období vyvíjela a zaznamenala významný posun od ochrany dobré víry k ochraně vlastnictví za předpokladu, že bylo prokázáno, že veřejná dražba jako originární způsob nabytí vlastnictví měla pouze zastřít předchozí nezákonné právní úkony. Přitom účel postupu obžalovaného ve spolupráci s dalšími osobami, konkrétně minimálně ve spolupráci s R. S. a Pavlem P., je evidentní, a to i z vyjádření žalovaného v civilním sporu vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn. 42C 327/2011, společnosti TXXXE, a.s., v němž se poškozená H. V. jako žalobkyně domáhala určení vlastnického práva k předmětným pozemkům. Žalovaný, tedy společnost TXXXE, a.s. přitom namítal, že pozemek nabyl řádně v dobrovolné veřejné dražbě, přičemž nabytí vlastnického práva ve veřejné dražbě je nabytím originárním bez ohledu na předcházející vývoj vlastnických vztahů. Nutno říci, že toto vyjádření hovoří za vše a přesně vystihuje účel jednotlivých kroků v podobě několikerych převodů předmětných pozemků poté, co byly z vlastnictví pošk. H. V. vyvedeny prokazatelně zfalšovanou darovací smlouvou uzavřenou ve prospěch V. U.. Aniž by byl prokázán podíl obžalovaného J. C. na tomto jednání, tedy na převodu předmětných pozemků na základě padělané darovací smlouvy, o jeho další roli v následných překotných převodech pozemků není pochyb. Z tohoto pohledu obhajobou opakovaně napadaná výpověď V. U. jako svědka nemá tak zásadní význam, jaký se snaží jí v rámci své obhajoby přisoudit obžalovaný. Přesto ani odvolací soud nemá důvod výpověď svědka V. U. zpochybňovat, neboť žádné další důkazy pro takový závěr nesvědčí. Z této výpovědi vyplývá zásadní okolnost, tedy minimálně vědomost obžalovaného J. C. o neoprávněném převodu předmětných pozemků z paní H. V. na V. U. a o nepravosti podpisů minimálně tohoto svědka na předložené darovací smlouvě. Výpověď svědka U. jednak není v rozporu s dalšími provedenými důkazy, jednak tento svědek zcela konzistentně k rozhodným okolnostem vypovídal i v postavení obviněného v trestní věci vedené proti jeho osobě u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 8T 117/2014, v níž byl sám za svůj podíl na celém jednání pravomocně odsouzen pro přečin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a byl mu uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 let.
20. Nutno říci, že podezřelými okolnostmi k převodům uvedených pozemků od jejich počátku se odvolací soud zabýval již ve svém usnesení ze dne 9. 5. 2018, sp.zn. 67To 98/2018 a na tento

přehledný rozbor sledu událostí lze pro stručnost odkázat. Nestandardní postup přitom vykazuje již zápis převodu nemovitostí na základě darovací smlouvy do katastru nemovitostí v prosinci 2010. Rozhodně potom nemůže obstát snaha obhajoby vyvolat dojem, že následné převody z V. U. na společnosti SXXXP, s.r.o. a TXXXE, a.s. byly standardními obchodními případy. Především je jisté zarážející, že oba svědci, tedy R. S. i P. P., do tohoto procesu vstoupili údajně s vidinou výhodné investice, avšak za situace, kdy ani jeden z nich na takovou investici neměl prostředky a celou, popř. podstatnou výši potřebné částky k nákupu nemovitostí si oba museli půjčit, a to shodou okolností od obžalovaného J. C., popř. od jím ovládané společnosti, nebo jeho prostřednictvím. Veškeré kroky přitom byly činěny s neobvyklou rychlostí (v tomto smyslu jednotlivé kroky opět odvolací soud již podrobně popsal ve svém předchozím rozhodnutí v odst. 25 a 26, na něž pro stručnost odkazuje), přičemž se jednalo o časové úseky nezbytné pouze k legalizaci jednotlivých kroků, zejména k uskutečnění zápisů změn vlastníků do katastru nemovitostí a k dodržení povinné lhůty od vyhlášení veřejné dražby k jejímu uskutečnění. Stejně tak je třeba si připomenout propojení všech zainteresovaných osob s osobou obžalovaného J. C., když R. S. byl dle výpovědi svědkyně V. J. přítelem obžalovaného J. C., svědek P. P. byl minimálně jeho spolupracovníkem a svědkyně V. J. a N. M., zúčastněné při valné hromadě společnosti TXXXE, a.s. konané dne 26. 4. 2011, byly zaměstnankyně obžalovaného J. C.. Z tohoto pohledu jistě nelze předpokládat, že by svědkyně V. J. vypovídala nepravdivě v neprospěch obžalovaného o jeho přátelství s R. S., jestliže jí obžalovaný poskytoval výdělek.

21. S ohledem na uvedené skutečnosti vyvstávají i velmi důvodné pochybnosti o reálnosti „obchodu s pozemky“ mezi jednotlivými články převodu z pohledu plnění kupní ceny „kupujícími“. Svědek V. U. se vyjádřil jasně a konzistentně, že ačkoliv nezpochybňuje podpisy na výdajových pokladních dokladech ze dne 24. 2., 25. 2. a 14. 4. 2011, deklarující předání hotovosti, zde uvedené částky fakticky nikdy nepřevzal a ani odvolací soud nemá důvodu o tomto tvrzení svědka pochybovat. Následná koupě pozemků společností SXXXP, s.r.o., resp. svědkem R. S., za pomoci půjčky ve výši 1.140.000,- Kč od společnosti EXXXI, s.r.o., ovládané obžalovaným J. C., neukazuje na reálný obchod, a to za situace, kdy půjčka byla poskytnuta na velmi krátkou dobu s vysokým úrokem a s velmi přísnými sankčními poplatky, aniž by následně byla uhrazena z neobvykle rychlého prodeje nabytých pozemků, jejichž realizace byla za dvojnásobnou cenu, aby tak mohlo dojít ke zrušení zástavy k předmětných pozemkům, které byly poskytnuty jako zajištění uvedené půjčky. Celý tento proces tak svědčí o účelovosti jednání, a to nejen překotných převodů pozemků za účelem zřízení postavení původního vlastníka, paní H. V., při následném vymáhání svého práva, ale především o účelovém zřízení zástavního práva ve prospěch společnosti ovládané obžalovaným J. C., která by následně při jeho realizaci měla „legitimní titul“ k nabytí vlastnictví předmětných pozemků.
22. Poslední krok k převodu pozemků v katastrálním území Xxx ze společnosti SXXXP, s.r.o. na společnost TXXXE, a.s. v dobrovolné veřejné dražbě měl účel jednoznačný, a to završit podvodný převod pozemků z oprávněné H. V. na osobu, jíž právo řádného nabytí vlastnictví nenáleželo s ohledem na všechny uvedené okolnosti, přičemž dobrovolná veřejná dražba měla tento proces pouze zastřešit a dovršit, s vědomím poskytování ochrany dobré víry při tomto originálním způsobu nabytí vlastnictví. Jak již však bylo shora uvedeno, rozhodovací praxe a judikatura civilních soudů v tomto směru zaznamenala významný posun v otázce ochrany vlastnictví, kdy je třeba důsledně rozlišovat a zkoumat účel konané veřejné dražby, tedy zda jejím účelem skutečně bylo nabytí vlastnictví či prokazatelné zastření předchozích nelegálních právních úkonů do vlastnických vztahů výrazně zasahujících. V tomto směru odvolací soud odkazuje na civilní rozhodnutí učiněná v posuzované věci, konkrétně rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 21. 12. 2016, sp.zn. 42C 327/2011, kterým bylo určeno, že vlastníkem pozemku parcelní č. xxx, zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, k.p. Praha, na LV xxx, obec Praha, k.ú. Xxx, je žalobkyni, tedy H. V., nar. xxx. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017, sp.zn. 25Co 49/2017 (oba rozsudky na č.l. 1481-1499 spisu). Nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

ještě podotknout, že ve věci se nejednalo o první rozhodnutí, ale k určení vlastnictví došlo již rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15. 5. 2013, sp.zn. 42C 327/2011, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013, sp.zn. 25Co 315/2013, byť toto určení vlastnictví vycházelo z jiné argumentace, a to, že dražebník nezachoval náležitou obezřetnost při dokládání vlastnictví navrhovatele k předmětu dražby za situace, kdy v době uzavření smlouvy o provedení dražby dobrovolné, navrhovatel dosud nebyl vlastníkem předmětu dražby, neboť nebyl proveden vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Tato rozhodnutí však byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 9. 2016, sp.zn. 22Cdo 3775/2014, který se s uvedeným argumentem neztotožnil. Právě Nejvyšší soud však již vyjádřil svůj právní názor, že důvodem či překážkou nabytí vlastnictví ve veřejné dražbě mohou být právě její okolnosti a účel, tedy nikoli nabytí vlastnického práva, ale zastření předchozího protiprávního jednání.

23. Bez významu nejsou ani další okolnosti průběhu jednotlivých převodů předmětných pozemků, když veškeré tyto úkony evidentně probíhaly v režii obžalovaného J. C., aniž by se ostatní strany uzavíraných obchodů navzájem setkaly. Takto se V. U. dle své výpovědi nikdy nesetkal s kupcem, jemuž pozemek prodával. I následná dražba probíhala evidentně bez účasti stran na věci zainteresovaných, když smlouvu o provedení dražby dobrovolné podepsal za obě strany, tedy navrhovatele i dražebníka M. H., který to označil za standardní postup, přičemž k tomu byl navrhovatelem zplnomocněn (plná moč není ve spise založena). Tato smlouva je datována dnem 21. 3. 2011. Je jistě pozoruhodné i stanovené nejnižší podání dle smlouvy o provedení dražby dobrovolné v částce 25.000.000,- Kč, s možností jeho snížení až na částku 2.280.000,- Kč. Jako účel tohoto postupu se jeví již prvotní eliminace možných zájemců, kteří by eventuálně do veřejné dražby při nižším podání vstoupili. Dalším pozoruhodným krokem je skutečnost, že částka na složení dražební jistoty ve výši 2.500.000,- Kč dle dokladů založených ve spise pocházela z půjčky poskytnuté svědkem M. H. jako fyzickou osobou společnosti TXXXE, a.s. na základě smlouvy o poskytnutí půjčky bez uvedení data, přičemž společnost TXXXE, a.s. byla při tomto jednání zastoupena právě obžalovaným J. C.. Opět zůstává otázkou, zda vůbec k faktickému poskytnutí půjčky došlo, byť svědek H. tvrdí, že ačkoli finanční částka de facto neopustila jeho kancelář, fyzicky předána byla. Svědek P. P. nebyl schopen sdělit okolnosti složení dražební jistoty s tím, že si to již přesně nepamatuje. Pozemek měl mít hodnotu 2.500.000 – 3.000.000,- Kč, z čehož on měl hotovost necelý 1.000.000,- Kč a něco přes 1.000.000,- Kč si nakonec půjčil od pana C.. I když smlouva o poskytnutí půjčky na složení dražební jistoty není datována, musela být uzavřena nejpozději dne 21. 4. 2011, kdy podle potvrzení došlo ke složení dražební jistoty v uvedené výši 2.500.000,- Kč (č.l. 149). V souvislosti s těmito událostmi je potom třeba znovu zmínit, že P. P. se stal členem představenstva společnosti TXXXE, a.s. až dne 26. 4. 2011, jak vyplývá ze zápisu z řádné valné hromady společnosti. Přitom není pochyb o tom, že veškeré tyto kroky opět probíhaly v režii obžalovaného J. C., když na této valné hromadě figurovaly, jak již bylo zmíněno shora, jeho zaměstnankyně N. M. jako zapisovatelka a V. J. jako jedna z ověřovatelek a sčítatelek. Jak vyplývá ze svědeckých výpovědí, N. M. po určité, byť krátkou dobu, držela i jednu z akcií uvedené společnosti, k čemuž sama uvedla, že to bylo na žádost pana C., kterému vyhověla, neboť byl její zaměstnavatel. Rozhodně vyvrátila tvrzení svědka P. P., že by akcií obdržela od něj, neboť s ním v žádném bližším kontaktu nebyla a nebyl k tomu tedy žádný důvod.

24. Z popsaného je tedy evidentní, že jednotlivé úkony byly vedeny jednotným záměrem, a to ztížením postavení původního vlastníka pozemků, paní H. V., a to tak, aby přes několik po sobě jdoucích převodů nemovitosti završené veřejnou dražbou, která měla zajistit originární způsob nabytí vlastnictví posledního článku převodů, tedy společnosti TXXXE, a.s., bylo podstatně ztíženo zjištění původu nemovitostí a tím i případné navrácení původního právního stavu, a to za situace, kdy k prvotnímu převodu nemovitostí, tedy nezákonnému odnětí jejich oprávněnému vlastníkovi došlo zcela evidentně trestným činem, prokazatelně padělanou darovací smlouvou, kterou měla uzavřít paní H. V. se svědkem V. U., což bylo jednoznačně vyvráceno jak výpovědí obou těchto

svědků, tak znaleckým posudkem zpracovaným k ověření podpisů smluvních stran na tomto dokumentu datovaném dnem 9. 12. 2010, vypracovaném ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 8T 117/2014, tedy proti obžalovanému V.u U., kterým bylo konstatováno, že se jedná o padělky.

25. Popsaným jednáním obžalovaného tak jednoznačně byla naplněna skutková podstata zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, jak správně dovodil obvodní soud. Rovněž kvalifikovaná skutková podstata tohoto trestného činu byla aplikována v souladu s provedeným dokazováním, když hodnota předmětných pozemků, nutno říci, že hodnota minimální, byla stanovena znaleckým posudkem vypracovaným Miroslavou Dostálovou, a to v částce 2.280.100,- Kč, a to aktuálně jako pozemku určeného k zemědělským účelům. Tato částka pak několikanásobně přesahuje hranici škody značné stanovené v § 138 odst. 1 tr. zákoníku částkou 500.000,- Kč. Z vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 22. 5. 2012 (č.l. 943-944) je však zřejmé, že již v roce 2009 potvrdil zastavitelnost pozemku veřejně projednávaný koncept nově pořizovaného územního plánu hl. m. Prahy, přičemž Opatřením obecné povahy č. 6/2009 hl. m. Prahy, vydaným Usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy č. 30/86 ze dne 22. 10. 2009, s účinností od 12. 11. 2009 byla na uvedeném pozemku vymezena územní rezerva pro čistě obytnou zástavbu. Je evidentní, že tímto určením cena pozemku prudce stoupá a stává se mnohanásobně vyšší. Tato skutečnost osvětluje i motiv jednání směřující k podvodnému získání předmětných pozemků, které byla zastřešeno celou řadou úkonů, na nichž se podílel právě obžalovaný a na základě nichž byl uznán vinným uvedeným zločinem.
26. Na základě odvolání podaného obžalovaným soud přezkoumal i výroky o uložených trestech, a to zejména z pohledu ustanovení §§ 38 a 39 tr. zákoníku. Nutno říci, že vzhledem ke společenské škodlivosti jednání obžalovaného, kterým byl velmi výrazně ohrožen zájem společnosti na ochraně vlastnictví, kdy toto jednání se vyznačovalo vysokým stupněm plánovitosti a sofistikováním, byla úvaha obvodního soudu o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody opodstatněná, a to i s ohledem na následky, které byly tímto jednáním způsobeny pošk. H. V., která byla vystavena mnohaletému úsilí, které musela vynaložit na uvedení do původního stavu, tedy domoci se určení svého vlastnictví k předmětným pozemkům. Nicméně odvolací soud přihlédl i k dalším okolnostem případu, a to zejména právě ke skutečnosti, že škodlivý následek byl, byť z velké části nikoliv přičiněním samotného obžalovaného, zcela odstraněn, ale rovněž zohlednil uplynulší dobu osmi let od spáchání trestné činnosti, jejíž délka nebyla zapříčiněná obžalovaným a nelze mu tak tuto okolnost klást k tíži. Naopak je třeba vzít v úvahu, že obžalovaný se nejen během této doby žádného dalšího protiprávního jednání nedopustil, ale jedná se v jeho případě o osobu z pohledu trestního práva zcela zachovalou, když jeho rejstřík trestů nevykazuje žádný záznam. Za této situace by uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody bylo opatřením nepřiměřeně přísným, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že obžalovaný, byť pod tíhou trestního stíhání, přispěl k odstranění škodlivého následku. Za jeho aktivního přispění došlo k výmazu zástavního práva k nemovitostem ve prospěch společnosti EXXXY, s.r.o., a následně poskytl pošk. H. V. částku 300.000,- Kč jako kompenzaci nemajetkové újmy, kterou jí svým jednáním způsobil, včetně písemné omluvy. Tyto kroky byly ze strany poškozené akceptovány, jak vyplývá z dopisu poškozené datovaného dnem 20. 12. 2018, v reakci na kroky učiněné obžalovaným, které doložil omluvným dopisem ze dne 17. 12. 2018 s doručenkou potvrzenou poškozenou dne 21. 12. 2018 a oznámením o provedení příkazu k úhradě ve výši 300.000,- Kč dne 19. 12. 2018. Kromě toho obžalovaný doložil oznámením o provedení příkazu k úhradě platbu částky 50.000,- Kč ve prospěch obětí trestných činů.
27. Za této situace odvolací soud dospěl k závěru, že na obžalovaného lze ještě působit výchovným trestem, který vyměřil jako trest odnětí svobody v maximální možné výměře 3 let pro trest, u něhož je přistoupeno k podmíněnému odkladu jeho výkonu, a zkušební dobu stanovil rovněž v trvání 3 let. Tuto zkušební dobu v polovině zákonné sazby uvedené v § 82 odst. 1 tr. zákoníku od 1 roku

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

do 5 let odvolací soud zvolil právě s ohledem na poměrně dlouhou dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, během níž se obžalovaný žádného dalšího trestného činu nedopustil, a proto považuje odvolací soud tuto výměru zkušební doby za dostatečnou.

28. Současně však ponechal beze změny ostatní tresty uložené obvodním soudem, neboť tyto zcela odpovídají závažnosti trestného činu, kterého se obžalovaný dopustil, a okolnostem, za nichž k němu došlo, a na které je třeba reagovat. Je nepochybné, že určujícím motivem celého jednání byl motiv ziskový, který odůvodňuje uložení peněžitého trestu, přičemž proti jeho výměře stanovené obvodním soudem nelze ničeho namítat a ani obžalovaný ve svém doplněném odvolání proti tomuto druhu trestu a jeho výši nijak nebrojí. Obžalovaný sám uvádí, že podniká, v současné době zaměstnává něco přes 30 lidí a nijak nezpochybnuje svou ekonomickou prosperitu. Peněžitý trest ve výši 500.000,- Kč tak odpovídá všem požadovaným kritériím, včetně majetkových poměrů obžalovaného. Rovněž vyměřený náhradní trest odnětí svobody vyhovuje všem zákonným požadavkům a nelze tedy proti němu ničeho namítat.
29. Odvolací soud se ztotožňuje i s trestem zákazu činnosti, který byl obvodním soudem stanoven na dobu 3 let a pokrývá zákaz výkonu funkce statutárního orgánu všech typů obchodních společností. Je totiž nepochybné, že obžalovaný se trestné činnosti, a to alespoň částečně dopustil jako statutární orgán obchodní společnosti, a to minimálně ve vztahu ke společnosti EXXXY, s.r.o., na niž evidentně ve finále měly být předmětné pozemky převedeny z důvodu realizované zástavy, která k nim byla zřízena. Je tedy v celospolečenském zájmu, aby po určité době, byť s vědomím již poměrně značného časového odstupu, byla obžalovanému činnost, v rámci níž se trestného činu dopustil, zamezena. Soudy tak i kombinací uložených trestů dávají najevo závažnost jednání obžalovaného a zájem společnosti na odhalování a potrestání tohoto typu trestných činů, závažně zasahujících zájem na ochraně vlastnictví. Uložené tresty tak mají splňovat nejen výchovný účel, ale současně účel individuálně i generálně preventivní.
30. Vzhledem ke všem shora uvedeným a podrobně rozbraným skutečnostem, kdy odvolací soud shledal napadený rozsudek zcela správným ve výroku o vině, a to jak po stránce skutkových zjištění, tak po stránce právní kvalifikace, a v tomto směru odvolání obžalovaného zcela nedůvodným, v uvedeném rozsahu mu nevyhověl. Naopak oprávněným jeho odvolání seznal proti výroku o uložení trestu odnětí svobody, proto z podrobně rozvedených důvodů napadený rozsudek zrušil pouze v tomto rozsahu podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu a znovu ve věci rozhodl podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu a sám uložil trest odnětí svobody jako podmíněný, tedy s důrazem zejména na jeho výchovný účel, ale současně podpořený i dalšími citelnými tresty, tedy trestem peněžitým a trestem zákazu činnosti, které již aplikoval zcela adekvátně nalézací soud.
31. Pokud jde o výrok o náhradě škody, tento nebyl žádnou z oprávněných stran atakován, a proto nebylo důvodu se jím blíže zabývat. Navíc je třeba jej vykládat ve prospěch obžalovaného, proto k jeho odvolání nebyl prostor do něj zasahovat. Nadto jej považuje odvolací soud za správný a zcela se s ním ztotožňuje.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 10. ledna 2019

JUDr. Eva Brázdilová, v.r.
předsedkyně senátu